

DESCOBRIR **AURORA DÍAZ PLAJA** **A TRAVÉS DEL SEU FONS PERSONAL**

Aurora Vall, Teresa Mañà i Susana Ariño

Aurora Díaz Plaja (Barcelona, 1913-2003), coneguda sobretot com a bibliotecària, va destacar com a periodista, escriptora, traductora, crítica, guionista de TVE, conferenciant i, de manera rellevant, com a especialista de llibres infantils i juvenils, un gènere en el qual va obrir camí. De tota aquesta activitat, en dona fe el fons personal que el seu fill, Ferran Ulsamer Díaz, per mediació d'Ana Díaz-Plaja Taboada, neboda d'Aurora, va cedir a la Facultat d'Informació i Mitjans Audiovisuals de la Universitat de Barcelona. A partir d'aquesta documentació proposem un recorregut biogràfic i professional per posar en valor la seva figura.

BIBLIOTECÀRIA, ORGULL I MISSIÓ A LA VIDA

Malgrat la seva rellevància, Aurora Díaz Plaja ha estat una figura poc valorada i poc coneguda. A més del retrat personal escrit per la seva neta, Duna Ulsamer, la semblança més completa la devem a la seva neboda Ana Díaz-Plaja (1951-2023), filla de Guillermo Díaz-Plaja, amb qui compartia l'especialitat del llibre infantil.

Cal advertir sobre la disparitat d'ús del guionet entre persones de la mateixa família, cosa que ha portat a errades en textos de referència (*Gran Enciclopèdia Catalana* o *Viquipèdia*) causats probablement perquè els dos germans d'Aurora, Guillermo i Fernando, escriptors coneguts, van adoptar el cognom compost amb un guionet i van afegir com a segon cognom Contestí, el segon del pare. En canvi, ella va mantenir els cognoms sense usar mai el guionet intercalat. Tot i que algun text seu es troba editat amb guionet, suposem que era per decisió de l'editor ja que ella mai va signar d'altra manera ni va usar altra forma en la seva documentació.

Per conèixer la vida i l'activitat d'Aurora Díaz Plaja, més enllà del que s'ha publicat sobre ella, conservem en el seu fons diversos *egodocuments*, textos produïts per la persona que a la vegada és protagonista d'allò que s'hi exposa: és a dir, textos seus que es refereixen a la vida pròpia. Se'n conserven de diferents èpoques, però cal tenir en compte que tots són escrits un cop passats els fets que s'hi relaten (més a tall de memòria que de dietari). Per tant, podríem qüestionar-ne la fiabilitat.

Els seus primers anys d'infància, joventut i formació fins a l'entrada de ple en l'activitat professional, Aurora els explica en dos dietaris: un primer volum que abasta de 1913 a 1940 i un segon que comença el 4 de gener de 1942, recopilant l'any 1941, i que arriba fins a juliol de 1946. Neix a Barcelona, la quarta de cinc germans (Guillermo, Mercè, Pilar i el petit Fernando), amb un important defecte físic de la mà dreta que mai va ser un impediment per a la seva activitat ni tampoc va afectar el bon tarannà que la va caracteritzar. A causa de la carrera militar del pare, Aurora viu la infantesa a diferents ciutats (Lleida, Melilla, Girona) i retorna a Barcelona el 1927. Més endavant, decideix matricular-se a l'Escola de la Dona (curs 28-29) on estudia francès i anglès. El 1929, mig casualment, entra a formar-se com a bibliotecària a l'Escuela Superior de la Mujer, nom que rebé l'Escola de Bibliotecàries durant la

dictadura de Primo de Rivera en què fou absolutament desvirtuada de contingut. Un any més tard, el centre es restableix, amb nom i professorat, sota la direcció de Jordi Rubió, i Aurora consigna aquest canvi: «He de fer un gran esforç; els professors d'ara ens parlen com si sapiguéssim [sic] molt; noto que em falta la cultura bàsica. Amb bona fe, molt estudi i lectures procuro superar-me». És una alumna implicada fins al punt que participa en la creació el 1930 de l'AEB (Agrupació Escola de Bibliotecàries) per a la qual dissenya una insígnia. Quan obté el títol el juny de 1933, afirma «m'entreguen el títol de bibliotecària, el meu orgull i la meva missió en la vida». Des d'aleshores, les biblioteques formaran una part essencial de la seva existència.

Acabada de titular, es trasllada amb la família a Palma de Mallorca on treballa a la biblioteca de la Caixa de Pensions de la ciutat, biblioteca que, com relata en el dietari, li resulta poc satisfactòria a causa de la rigidesa del funcionament. Podem conèixer quin era l'estat de la resta de biblioteques de la ciutat en aquell moment ja que durant la seva estada les visita totes i en deixa comentaris: la de l'Ateneu, amb un local rònc però amb cert esperit; la Provincial, amb un bibliotecari erudit que s'estranya quan arriba un lector o la del Círculo Mallorquí on no admeten dones, però bé que li permeten entrar pel fet de ser bibliotecària (!).

El 1935 retorna a Barcelona perquè guanya una plaça d'auxiliar per treballar a la Biblioteca Popular de Canet de Mar, el tipus de biblioteca que desitja perquè li permet el contacte directe amb el lector. Allà inicia la publicació de les guies de lectura —selecció de llibres a partir d'un tema, una efemèride o un autor per desvetllar l'interès del lector— que seran la seva eina preferida per promoure la lectura. La passió per fer llegir, sigui quin sigui el destinatari, es posa de manifest en els temes de les guies: en època de la guerra elabora seleccions sobre el feixisme i el Front Popular o les necessitats de rereguarda (alimentació o com fer sabó), mentre que als anys quaranta els temes són *José Antonio* [Primo de Rivera] o *El Imperio español*. Com bé recull al dietari: «La meva vocació supera als meus sentiments privats» (18/07/1940). Tampoc la llengua d'escriptura li serà un problema. Tota la seva vida ho farà en català o castellà segons el mitjà en què publica.

L'esclat de la guerra no li mereix cap comentari en el dietari però sí que en farà

[Pàgina anterior]
Aurora Díaz Plaja amb la seva àvia en una fotografia de principis dels anys 50.

AURORA VALL

Professora de la Facultat d'Informació i de Mitjans Audiovisuals de la Universitat de Barcelona.

TERESA MAÑÀ

Professora jubilada de la mateixa facultat.

SUSANA ARIÑO

Graduada en Informació i Documentació per la Universitat de Barcelona

Aurora Díaz Plaja, 1933.

esment més endavant, quan les condicions empitjoren, l'abril del 1938: «Comença a notar-se la falta de joventut entre els lectors; cada dia noves quintes cap al front; les dones encaparrades per la manca de menjar, els infants anant a cercar llenya i patates. La biblioteca se sosté encara pels destacaments de soldats que hi ha a la caserna; però són [sic] xicotets que sols estan 8 dies i tenen a penes temps de llegir». Al maig d'aquell any fa el primer viatge amb el Bibliobús del Servei de Biblioteques del Front al qual s'incorporarà definitivament al juliol. Aquesta decisió laboral ens mostra una persona inquieta, apassionada per la feina i pels nous reptes, característiques que marcaran la seva vida professional. D'aquesta experiència, potser la més difosa de tot el seu currículum, el seu fons no en conserva cap documentació (més enllà d'una entrada breu al dietari). Com que es tracta de material generat per la feina (diari, itineraris del bibliobús, estadístiques), es troba tota dipositada a la Biblioteca de Catalunya, seu del Servei Central de Biblioteques de la Generalitat en aquell moment.

Després de la guerra, depurada com altres funcionàries, no pot incorporar-se a les biblioteques de la Diputació de Barcelona. Arran d'un encàrrec del seu germà Guillermo que col·laborava al diari *Solidaridad Nacional* (*La Soli*), el gener de 1940 entra a treballar-hi, primer a l'arxiu i després també com a membre de la redacció publicant crítiques musicals, de teatre i literàries. Segons explica ella mateixa, la dedicació als llibres

infantils li vingué com un encàrrec del director de *La Soli* després que la secció cultural que feia comentant llibres en català tingués problemes. El primer dietari (1913-1940) el tanca amb aquest colofó: «Començo a escriure aquesta meua "Vida professional" en la Setmana Santa de 1940, sota el cel blau de la Menorca blanca. Acabo un cap vespre [sic] de febrer de 1941, a la meua guarida amb núvols, vent, fred i sol camuflat». El segon dietari s'inicia el 1942 però recull l'activitat professional de l'any 1941: «Fins avui 4 de gener de 1942, no he pogut sentar-me [sic] a compilar els treballs professionals de tot l'any 1941 per a seguir la memòria de la meua labor». Acaba de manera una mica abrupta l'agost de 1946, probablement degut al seu matrimoni, un canvi important en la seva vida. Tal com consta a la documentació de què disposem, l'any 1947 es casa amb Frederic Ulsamer (1901-1975), de pare alemany i mare catalana, arquitecte que treballava eventualment de periodista al mateix diari i amb el qual tindrà quatre fills (1948, 1950, 1952 i 1955). El fons conserva un curiós i personal quadern, escrit entre el juliol i el setembre de 1947, amb «diàlegs» en alemany (Aurora l'havia après pel seu compte) entre la parella que, a causa de l'horari nocturn d'ella a *La Soli* (de deu del vespre a una de la matinada), no tenia gaire ocasió de comunicar-se.

Al dietari també narra la seva feina a la biblioteca d'art de la Junta de Museos (1940-1944), que considera una activitat

merament crematística, i la col·laboració voluntària en l'organització de les biblioteques de l'O. J. E (Organización Juvenil Española), ja que «és l'únic lloc on es treballa per [sic] biblioteques». Ens ha cridat l'atenció que, quan l'agost del 1941, Aurora assisteix durant un mes a Munic a un curs de llengua i cultura alemanya i, tal com relata, visita tota mena de biblioteques i estableix contacte amb els seus responsables, no fa cap esment en el dietari de la guerra europea.

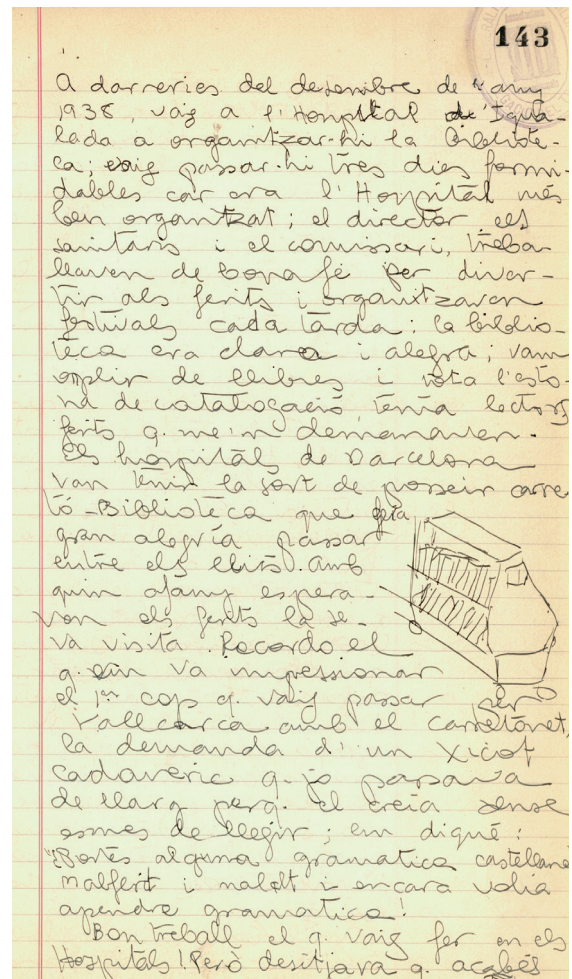
La major part d'anotacions d'aquest segon dietari es refereixen a la denominada (per ella) Biblioteca del Port, una biblioteca petita i independent destinada als treballadors dels serveis portuaris, que crea l'any 1942 i on desplegarà una gran activitat de foment de la lectura fins al 1964. Malgrat treballar en altres llocs, l'entusiasme per aquesta biblioteca la portarà a retornar-hi més tard, del 1974 al 1978. En el fons llegat disposem d'altres documents autobiogràfics que ens permeten resseguir l'itinerari professional d'Aurora en moments diferents (tot i

que sovint no porten data). Sabem que va ser, com ella diu, «bibliotecària d'un sol lector», en ocupar-se de la biblioteca del poeta J.V. Foix a canvi de dolços de la pastisseria, i que va haver de crear-li una classificació que no li alterés l'ordre ja existent al seu fons. En un altre escrit explica com li va sorgir la idea de la creació d'una biblioteca en passejar pel parc de la Ciutadella de Barcelona, la futura Biblioteca Infantil Josep M. Folch i Torres, on va treballar de 1963 al 1973, un cop reincorporada com a bibliotecària a la Xarxa de Biblioteques Populars de la Diputació de Barcelona. També treballarà a la Biblioteca Infantil i Juvenil Lola Anglada, als jardins Rocafort de l'Eixample (1974-1979). El seu darrer destí és la Biblioteca Infantil de la Santa Creu (1978-1983) on es jubilarà a setanta anys i sobre la qual el fons conserva una proposta seva en referència millores de l'espai.

Un cop jubilada, «foragitada de la professió» en paraules seves, duu a terme una gran activitat que recull en un escrit que

[A l'esquerra]
Coberta del seu primer
dietari (1913-1941).

[A la dreta]
Interior del dietari amb el
dibuix d'un carretó ple de
llibres.

Cartell de promoció de la Biblioteca del Port (1956)

titula «1984-1988 Bibliotecària tanmateix». D'entrada, el 1984, s'instal·la a viure a l'Hotel Titus d'Arenys de Mar on trasllada uns set mil volums de la seva biblioteca i els posa a disposició dels clients amb el nom de 'Biblio-Hot'. La vida en aquesta residència tindrà un final dissortat tal com explica ella mateixa a «Vida y muerte de la Biblio-Hot», ja que el setembre de 1990 l'hotel tanca per impagament. A més, hi pateix robatoris i un incendi que provoca la desaparició dels llibres i les pertinences: el que ella anomena un «bibliocidi». Quan viu de nou al domicili familiar impulsa una biblioteca a la parròquia de Santa Cecília, al barri de sant Gervasi (lamentablement, d'aquesta biblioteca amb més de tretze mil volums, no en queda rastre ni record a l'actual parròquia); també proposa a l'Ajuntament la creació d'una biblioteca popular al capdamunt del carrer Balmes per a la qual presenta un projecte arquitectònic, d'autor desconegut, que també es conserva al fons. Acaba aquest període amb la incorporació, el 1986, al Centro Internacional del Libro Infantil y Juvenil de la Fundación Germán Sánchez Ruipérez, amb seu a Salamanca, on executa una tasca de promoció important fins al 1988. Els anys de més projecció i de reconeixement seran aquests darrers.

UNA VIDA LIGADA A L'ESCRITURA

La producció escrita d'Aurora Díaz Plaja és un clar testimoni de la seva imparable activitat: ara per ara, el material ocupa setze capses d'arxiu tres de les quals estan dedicades exclusivament a les guies de lectura. A causa de la seva variada activitat, hem inclòs sota el concepte d'escriptora tota mena de peces, ja fossin de creació literària o de caràcter professional i periodístic. Entre les primeres abunden contes, biografies, teatre (també en fa adaptacions), auques (sovint amb la col·laboració de la il·lustradora i gran amiga Pilarín Bayés) i també hi hem contemplat la seva extensa tasca de traducció: del francès, l'anglès i l'alemany al català i castellà, i del català al castellà i viceversa, essencialment de textos literaris infantils i juvenils. En el cas de l'alemany, acostumen a ser traduccions realitzades conjuntament amb el seu marit. A banda dels textos publicats, el seu fons conserva també esborranys de projectes literaris i textos presentats a premis literaris.

Com a autora de textos professionals va escriure manuals sobre les biblioteques i el seu funcionament i també sobre biblioteques

escolars quan encara ningú no en parlava gaire. A les seves obres, més enllà d'explicar com s'organitza una biblioteca, posa en valor la creació i la utilització de la col·lecció per promoure la lectura. També podem considerar dins d'aquest bloc tots els escrits dedicats a la literatura infantil i juvenil entesa com a instrument de creació de l'hàbit de llegir. En aquest sentit, és remarcable la seva tasca de lectora professional per a diverses editorials que, per una banda, l'obligava a redactar informes de lectures i, per l'altra, li servia per estar al dia de les novetats i les tendències, cosa que l'ajudava en la constant tasca de ressenyar i d'elaborar guies de lectura. Aquest doble interès, biblioteques i lectura, recollit en el seu lema «llegir per fer llegir», es troba representat al fons amb centenars de retalls i esborranys.

La feina de periodista es troba molt documentada: el fons conserva cinquanta-sis títols de diaris i revistes en què va publicar, i també les col·laboracions amb programes televisius. Tota aquesta documentació, recopilada i guardada per ella mateixa —no ho oblidem—, ens permet afirmar que la seva tasca periodística està definida per dues pa-

raules: *quantitat* i *diversitat*. No solament va escriure molt, sinó que ho va fer en publicacions molt diverses i, en alguns casos, força allunyades de la seva professió i els seus interessos.

Aquesta dilatada carrera periodística segurament no entrava en els seus plans professionals. A l'inici de treballar a *La Soli*, escriu en els seus dietaris que no té habilitat periodística i que no la vol adquirir si va en detriment de la seva vertadera professió: la de bibliotecària. Però alhora també hi fa constar: «ja que em desvirtuo professionalment parlant, vull especialitzar-me en el meu treball actual». Així, l'octubre de 1940 li proposen de fer un curset de periodisme a Madrid i, tot i que el vol fer, no hi pot anar per no deixar sense sou la família. Hi renuncia. Finalment, el 1952 obté el títol de periodista i el 1957 s'especialitza en premsa infantil.

Encara que la seva carrera periodística s'inicia després de la Guerra Civil, ja abans col·labora en el butlletí de l'Agrupació Escola de Bibliotecàries i publica un article sobre les biblioteques catalanes a la revista *Nova Ibèria* (1937). A la dècada dels quaranta, escriu principalment a revistes especialitzades en biblioteques com *Biblioteconomía*, *Boletín de la Escuela de Bibliotecarias de Barcelona* o *Índice de las Letras*, un suplement de la revista *Bibliófilo*. Quan treballa a la biblioteca d'art de la Junta de Museos col·labora a *Anales y Boletín de los Museos de Arte de Barcelona*.

Al fons es conserven nombroses revistes relacionades amb la seva especialització en literatura i biblioteques infantils i juvenils on publica, entre la dècada dels vuitanta i noranta, articles, ressenyes i crítiques, i, previsiblement, guies de lectura: *Educación y Biblioteca*, *CLIJ (Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil)*, *Primeras Noticias (Diario de Literatura Infantil y Juvenil)*, *La Voz del Libro* o la revista de la Fundación Germán Sánchez Ruipérez.

Una altra gran part de les seves col·laboracions és a revistes destinades al públic infantil i juvenil. Publica guies de lectura a *Cavall Fort* i a *Patufet*, en què també publi-

ca articles sobre escriptors; ressenyes a *J20* i *Rodamon*; contes o adaptacions a *Bazar* i *Tretzevents*, i a *En Marcha* i *TBO* escriu articles d'actualitat. Segons la documentació conservada, la majoria d'articles d'aquestes últimes revistes apareixen entre les dècades dels setanta i dels vuitanta, excepte els contes de la revista *Bazar*, dels anys cinquanta.

Entre la dècada dels cinquanta i seixanta, Aurora Díaz Plaja també escriu a cinc revistes femenines. A *Club Fémima* i *Diario Femenino*, hi trobem ressenyes de llibres per a infants o per a adults i articles sobre literatura infantil i juvenil, la lectura, les biblioteques i les bibliotecàries. A *Cristal*, *Garbo* i *Teresa*, hi publica sobre tota mena de temes (la Clínica Barraquer, el museu Llorens Artigas o el Congrés Internacional de Pessebres a Barcelona).

La seva imparable activitat (i probablement també la necessitat) la porten a escriure durant la dècada dels seixanta en revistes professionals ben allunyades dels seus interessos. És el cas de *Tocado*, revista per a perruquers, on té tres seccions: «La cabeza del hombre por fuera», on tracta sobre els pentinats al llarg de la història, amb títols com «Cómo se peinaban los señores del Medioevo»; «El cabello como protagonista», amb exemples de la Bíblia o dels contes populars, i la que té més articles, «Hombres de ideas y cabellos largos», en què parla de tota mena d'autors de l'art i la literatura (des de Llull, Mozart, Valle-Inclán, fins a Els Beatles). A la revista *Técnica Mecánica*, dedicada a la mecànica, els motors i els automòbils, hi té una secció de consultori amb notícies bibliogràfiques de mecànica i, sobretot, consultes bibliogràfiques dels lectors. De *Correo de la Radio*, revista de radiodifusió, en tenim documentat al fons un únic article: «Mientras escuche la radio... organice su biblioteca». També es conserva un únic article de la revista *El Óptico Profesional*, revista hispanoamericana d'òptica, sobre una campanya per cuidar-se els ulls. Entre els anys 1995 i 1998 col·labora a la revista *Gegants*, en què parla sobre la relació d'aquests personatges amb la literatura. Finalment, dins d'aquest grup, al fons es conserven articles

Aquest doble interès, biblioteques i lectura, recollit en el seu lema «llegir per fer llegir», es troba representat al fons amb centenars de retalls i esborranys.

Mostra de retalls d'articles
que va escriure Aurora Díaz
Plaja en diversos mitjans.
Fotografia de les autores.

puntuals sobre llibres i lectura en moltes altres publicacions com *Catalunya Cristiana*, *Alerta*, *Mediterraneum*, *El Espectador*, *Producción* o *Palestra de l'Estudiant*.

Són abundants també les seves col·laboracions a diaris i revistes d'informació general i culturals. Potser el gruix més important el formen els articles publicats a *Solidaridad Nacional* entre 1956 i 1968 a les seves seccions sobre llibres. També es conserva documentació de les seves ressenyes i articles sobre biblioteques als diaris *La Hoja del Lunes* i *La Vanguardia*, entre finals de la dècada dels seixanta i dels setanta. Altres diaris en què col·labora puntualment són l'*Avui*, *Diari de Barcelona*, *Telegrama de Melilla*, *El Noticiero Universal* o *Telexprés*. A les revistes *El Ciervo*, *El Món*, *Serra d'Or* o *Crònica d'Ensenyament* hi escriu regularment guies de lectura, ressenyes i crítiques de llibres infantils. De totes en va conservar exemplars.

L'afany periodístic d'Aurora la porta a crear dues revistes de les quals és també la directora: *Luna Nueva*. *Revista joven para chicas* i *Primavera*. La primera, revista mensual creada el maig de 1966, va rebre el Premio Nacional de Prensa Juvenil aquell mateix any. Com moltes revistes femenines de l'època, tenia un contingut moralitzant; no obstant això, incloïa reportatges d'actualitat i intentava tenir un aire més modern.

La segona revista, *Primavera*, que posteriorment es va convertir en *En Marcha*, també està destinada a noies. A més de dirigir-la, hi escriu una secció anomenada «Cada noticia tiene sus libros», en la qual a partir d'un tema elabora una guia de lectura. Aquestes dues iniciatives són prou importants per mereixer un estudi a part que permetria parlar de continguts i col·laboradors.

Aurora també col·labora en dos programes de televisió. De *Biblioteca joven* (1966-1968), emès per Televisió Espanyola, al fons es conserven els seus guions originals. Al programa *Con vosotros* (1970-1974), té una secció on presenta i comenta un títol de literatura infantil o juvenil. D'aquest programa, se'n guarden les fitxes de tots els llibres ressenyats i les pàgines de la revista *TP* en què s'informava de l'emissió. També trobem adaptacions radiofòniques escrites per ella i el seu marit, com per exemple *Gal·la Plàcidia: Tragèdia* d'Àngel Guimerà (per bé que no tenim constància que s'emetessin mai).

UN FONS PER ESTUDIAR

L'any 2013, quan es feu la donació, el fons constava de quatre caixes grans que contenien, sense cap mena d'ordre, centenars de retalls de diaris, còpies i fotocòpies d'escrits, exemplars de revistes, a més de documents personals. El 2014, se'n incorporaren cinc

que contenien, a més d'articles i tota mena de publicacions inèdites, força escrits autobiogràfics i esborranys per a la seva biografia. Posteriorment, el 2024, en el procés de recerca per ampliar informació sobre la Biblioteca del Port, s'hi va afegir encara una darrera caixa, amb documentació relativa a aquest centre cedida per l'Organització d'Estibadors Portuaris de Barcelona.

La documentació que aquest fons conserva no és el resultat d'un treball sistemàtic de recopilació de materials personals i professionals, sinó el que queda de les vicissituds d'una vida llarga. Al fons preval, per sobre de tot, el seu vessant de bibliotecària, periodista i escriptora amb la voluntat evident de conservar tot allò que va publicar. Hi ha buits inexplicables, però, com l'absència gairebé total de la correspondència o la desaparició de la biblioteca personal, per esmentar-ne dos dels més rellevants, mancances que podrien imputar-se a l'incident patit quan tenia la residència en un hotel d'Arenys de Mar.

Un altre tret característic del fons és la gran quantitat de documents duplicats o triplicats, en principi inèdits, que no sempre implica que es conservi el document imprès ni la seva versió completa. És freqüent trobar un mateix article publicat en un diari guardat de tres maneres diferents: en un àlbum que conté tota la producció d'un determinat període de temps (sovint sense la capçalera del diari o la data, i mal retallat); en forma de retall mal doblegat i guardat dins una carpeta reciclada i, potser fins i tot, el full sencer arrencat del diari on es va publicar barrejat amb altres papers que no hi tenen res a veure. La discapacitat física que li impedia la correcta mobilitat de la mà dreta segurament és la raó per la qual la manipulació dels materials és poc polida. A més, són incomputables les fotocòpies i còpies en paper carbó de textos mecanografiats sense cap identificació.

Després d'un període de treball en què també han col·laborat alumnes de grau i màster de la facultat (a qui devem, entre d'altres, la transcripció dels dietaris i un breu documental), actualment, la documentació està instal·lada en trenta-dues capses d'arxiu organitzades a partir d'un primer quadre de classificació que es modifica a mesura que s'aprofundeix en l'ordenació i anàlisi dels materials pendents encara de revisió.

La importància de la tasca d'Aurora Díaz Plaja va ser reconeguda públicament

l'any 1998 amb la concessió de la Medalla al Mèrit Artístic de la Ciutat de Barcelona i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. A més el 2002, l'AEC (Associació d'Escriptors en Llengua Catalana), en honor seu, va instituir el Premi Aurora Díaz Plaja de crítica de llibres infantils. A Barcelona, un carrer de Nou Barris porta el seu nom i, finalment, després d'anys de peticions, l'any 2024 Biblioteques de Barcelona va posar el seu nom a la biblioteca de Nou Barris que té intenció de fer una col·lecció pròpia de les seves obres.

Aurora Díaz Plaja fou una persona entrañable i afectuosa que cada any, per Corpus, convidava els amics al jardí de l'Ateneu; una persona divertida i enginyosa que preguntava si t'havies casat el 2 o el 3, els números de la Classificació Decimal que s'usen a les biblioteques per a les matèries de Religió (número 2) i de Dret (número 3); una persona amb una enorme capacitat de treball, un caràcter entusiasta i emprenedor, que la portà a desplegar la seva energia en mil facetes, sempre, però, amb l'objectiu d'aconseguir lectors. Una figura de referència en el món de les biblioteques i del llibre infantil que mereix un estudi detallat i complet. El seu fons ho permet. ■

PER SABER-NE MÉS

Aurora Díaz Plaja (1913-2003), Ana Díaz-Plaja. Institució de les Lletres Catalanes, 2016.

«Aurora Díaz Plaja i Joana Raspall: celebració del centenari», Teresa Mañà. *Serra d'Or*, núm. 643-644, 2013.

Aurora Díaz-Plaja, Duna Ulsamer. Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, 2003.

«Aurora Díaz Plaja: un silenci massa llarg», Aurora Vall. *Faristol*, núm. 80, 2014.

Aproximació a l'arxiu personal d'Aurora Díaz Plaja [transcripció i anàlisi del Dietari I, 1913-1942], Cristina Bru, UB.

Documental

«Aurora Díaz Plaja: llegir per fer llegir», Raquel García i Maria Escribano, 2019.

